

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci

žalobce: **Šroubárna Ždánice, a.s.**, IČ 46347496
sídlem Jiráskova 972/52, 697 01 Kyjov
zastoupen Mgr. Miroslavem Osladilem, advokátem
sídlem Sokolovská 668/136d, Praha 8

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.9.2019, č.j.

- 47218-6/2019-900000-311,
- 47218-7/2019-900000-311,
- 47218-8/2019-900000-311,
- 47218-9/2019-900000-311,
- 47218-10/2019-900000-311

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou doručenou zdejšímu soudu se žalobce domáhal zrušení deseti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2019 vydaných pod č. j. 47218/2019-9000000-311, č. j. 47218-2/2019-9000000-311, č. j. 47218-3/2019-9000000-311, č. j. 47218-4/2019-9000000-311, č. j. 47218-5/2019-9000000-311, č. j. 47218-6/2019-9000000-311, č. j. 47218-7/2019-9000000-311, č. j. 47218-8/2019-9000000-311, č. j. 47218-9/2019-9000000-311 a č. j. 47218-10/2019-9000000-311.
2. Napadenými rozhodnutími žalovaného bylo opětovně rozhodnuto o dodatečných platebních výměrech (dále též „DPV“) Celního úřadu pro Jihomoravský kraj, č. j. 842-74/2014-530000-51 ze dne 11. 4. 2014, č. j. 842-75/2014-530000-51, č. j. 842-76/2014-530000-51, č. j. 842-77/2014-530000-51, č. j. 842-78/2014-530000-51, č. j. 842-79/2014-530000-51, č. j. 842-80/2014-530000-51, č. j. 842-81/2014-530000-51, č. j. 842-82/2014-530000-51, č. j. 842-83/2014-530000-51, všechny ze dne 11. 4. 2014.
3. Napadenými rozhodnutími ve spojení s rozhodnutími správního orgánu prvního stupně bylo doměřeno žalobci clo a antidumpingové clo.

II. Podání účastníků

4. Žalobce v úvodu žaloby namítl prekluzi práva sdělit clo dle čl. 221 celního kodexu [nařízení Rady (EHS) č. 2913/92]. Následně zopakoval některé námitky již dříve uplatněné v žalobě podané dne 7. 1. 2015 u Městského soudu v Praze. Předně namítl nesprávné sazební zařazení zboží, dále porušení dobré víry žalobce, nesprávný postup při odběr vzorků, absenci antidumpingové ceny a v té souvislosti poukázal na zrušení antidumpingového nařízení [nařízení Rady (ES) č. 91/2009], brojil i proti postup celního úřadu, který měl být v rozporu s ustanovením čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu a namítl nezákonnost zajišťovacího příkazu č. j. 13174/2014-530000-11 ze dne 23. 1. 2014, přičemž za nezákonné považoval i okolnosti jeho vydání. Zároveň brojil proti nezákonnému postupu předsedy kontrolní skupiny dne 18. 12. 2013.
5. Žalovaný se ve svém vyjádření velmi podrobně zabýval otázkou prekluze a konstatoval, že k prekluzi práva sdělit celní dluh nedošlo. Co se týče ostatních námitek, odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ve věci sp. zn. 31Af 7/2015 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 10 Afs 186/2017, kterými bylo rozhodnuto ve věci týchž dodatečných platebních výměrů o předcházející žalobě žalobce. Zároveň odkázal i na další rozhodnutí jak národních soudů, tak i Soudního dvora EU ve věci (ne)planosti uloženého antidumpingového cla v souvislosti se zrušením antidumpingového nařízení.

III. Posouzení věci soudem

6. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadená rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jejich vydání, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Předem tohoto rozsudku musí soud zdůraznit, že ve věci týchž rozhodnutí správního orgánu prvního stupně rozhoduje již podruhé poté, co jeho první rozsudek ve věci sp. zn. 31Af 7/2015 byl zrušen ke kasační stížnosti žalobce rozsudkem Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 10 Afs 186/2017.

Prekluze práva sdělit celní dluh

8. V první námitce namítal žalobce prekluzi práva doměřit clo u všech deseti dodatečných platebních výměrů. Soud se nicméně zabýval pouze prekluzí u dodatečných platebních výměrů ze dne 11. 4. 2014, č. j. 842-79/2014-530000-51, č. j. 842-80/2014-530000-51, č. j. 842-81/2014-530000-51, č. j. 842-82/2014-530000-51 a č. j. 842-83/2014-530000-51. Ostatní dodatečné platební výměry a s nimi související rozhodnutí žalovaného byly vyloučeny k samostatnému projednání a bylo o nich rozhodnuto zdejším soudem dne 27. 7. 2021 rozhodnutím č. j. 31Af 50/2021-408.
9. V případě pěti uvedených rozhodnutí Celního úřadu Jihomoravského kraje a na ně navazujících rozhodnutí žalovaného prekluzivní lhůta pro doměření cla neuplynula.
10. Soud souhlasí se žalobcem (a nesporně to ani žalovaný), že základní prekluzivní lhůta pro doměření cla v nyní posuzované věci vyplývá z čl. 221 odst. 3 celního kodexu, dle kterého nelze sdělit dlužníkovi celní dluh po uplynutí lhůty tří let od vzniku celního dluhu. Zároveň není sporné, že celní dluhy vznikly přijetím celních prohlášení 27. 7. 2011, 11. 8. 2011, 5. 9. 2011, 4. 10. 2011 a 5. 12. 2011. Dále není sporné, že prvostupňová rozhodnutí byla vydána dne 11. 4. 2014 a dne 29. 4. 2014 podal žalobce proti prvostupňovým rozhodnutím odvolání, o nichž rozhodl žalovaný dne 7. 11. 2014, a rozhodnutí nabyla právní moci dne 9. 11. 2014. Žalobu proti původním rozhodnutím podal žalobce dne 7. 1. 2015 a soud o ni rozhodl rozsudkem ve věci 31Af 7/2015 dne 26. 4. 2017, který nabyl právní moci dne 5. 6. 2017. Kasační stížnost proti uvedenému rozsudku podal žalobce dne 16. 6. 2017 a dne 7. 3. 2019 o ní rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že rozhodnutí zdejšího soudu zrušil, vč. rozhodnutí žalovaného.
11. Podle čl. 221 odst. 3 věta druhá celního kodexu se běh prekluzivní lhůty staví ode dne podání opravného prostředku ve smyslu čl. 243 po dobu trvání řízení o opravném prostředku.
12. Za opravný prostředek ve smyslu čl. 243 celního kodexu je třeba považovat jak odvolání, tak opravné prostředky v rámci správního soudnictví. Prekluzivní lhůta pro sdělení celního dluhu proto neběžela ode dne podání odvolání proti prvostupňovým platebním výměrům do právní moci rozhodnutí o podaných odvoláních, dále ode dne podání žaloby do dne právní moci rozhodnutí o žalobě a ode dne podání kasační stížnosti do dne opětovného rozhodnutí žalovaného, neboť rozhodnutím Nejvyššího správního soudu se věc vrátila zpět do odvolacího řízení před žalovaným. Prekluzivní lhůta proto běžela ode dne 9. 11. 2014 (právní moc původních rozhodnutí žalovaného) do 7. 1. 2014 (den podání žaloby proti nim) a dále ode dne 5. 6. 2017 (den právní moci rozhodnutí zdejšího soudu ve

věci sp. zn. 31Af 7/2015) do 16. 6. 2017 (den podání kasační stížnosti proti uvedenému rozsudku zdejšího soudu), tj. prekluzivní lhůta běžela 58 a 11 dní, tedy celkem 69 dní.

13. Žalobce se mylí v tom, že započítává do běhu prekluzivní lhůty i dobu ode dne nyní přezkoumávaných rozhodnutí do dne podání nyní posuzované žaloby, tj. ode dne 16. 9. 2019 do 15. 11. 2019. Prekluzivní lhůta je vymezena pro správní orgán pro vydání jeho *pravomocného* rozhodnutí. Vydáním nyní napadeného rozhodnutí se běh lhůty zastavil a doba ode dne vydání nyní napadených rozhodnutí do dne podání žaloby by se do běhu prekluzivní lhůty započítávala v situaci, kdy by soud opětovně zrušil žalobou napadeného rozhodnutí, ať již v řízení před zdejším soudem, nebo v řízení před Nejvyšším správním soudem.
14. Jestliže tedy žalobce tvrdí, že v případě nejstaršího celního dluhu, který vznikl na základě celního prohlášení, které bylo přijato dne 27. 7. 2011 zbývalo po vydání v pořadí prvního rozhodnutí žalovaného z prekluzivní lhůty celkem 91 dnů, tak z ní uplynulo celkem 69 dnů. Jelikož se v případě tohoto dluhu jedná o nejstarší celní dluh, tak ani v případě pozdějších rozhodnutí nedošlo k prekluzi práva sdělit žalobci vznik celního dluhu.

Důsledky rozhodnutí zdejšího soudu ve věci sp. zn. 31Af 7/2015 a Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 10 Afs 186/2017

15. Předem vypořádání námitek, které se již objevily v žalobě proti předcházejícím rozhodnutím žalovaného, v nichž bylo rozhodováno o týchž prvostupňových rozhodnutích, je nutné poukázat na to, že o těchto námitkách již jednou soud rozhodl, a to rozsudkem ze dne 26. 4. 2017, č. j. 31Af 7/2015-172, který byl následně podroben přezkumu Nejvyšším správním soudem, který rozsudkem ze dne 7. 3. 2019 ve věci sp. zn. 10 Afs 186/2017 zrušil citované rozhodnutí zdejšího soudu z důvodu neposouzení otázky penále v celním řízení.
16. Nejvyšší správní soud výslovně uvedl: „[33] Jediným důvodem pro vyhovění kasační stížnosti je tak existence § 22 nového celního zákona (č. 242/2016 Sb., účinného od 29. 7. 2016), podle něž z částky doměřeného cla nevzniká penále (důvodová zpráva vysvětluje tuto změnu tak, že penále je sankcí za nesprávné tvrzení daně, které ale v celním řízení pojmově nemůže nastat, a že za prodlení s úhradou splatného cla náleží úrok z prodlení podle celního kodexu).“
17. Vedle toho Nejvyšší správní soud shledal jako nedůvodné veškeré kasační námitky, kterými brojil žalobce proti citovanému rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 26. 4. 2017 a kterými žalobce konkrétně napadl závěry zdejšího soudu ohledně sazebního zařazení, účelu výrobku, stanoviska a závazné informace o sazebním zařazení (bod III.A rozsudku NSS), dále ohledně vad řízení před celními orgány (bod III.B rozsudku NSS), dobré víry žalobce a prominutí cla (bod III.C rozsudku NSS) a konečně ohledně dumpingové ceny a zrušení antidumpingových nařízení (bod III.D rozsudku NSS).
18. Za stávající procesní situace má zdejší soud za to, že nynější soudní řízení je plynulým pokračováním přezkumu, který byl zahájen ve věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 31Af 7/2015 a, jelikož nebylo rozhodnutí v uvedené věci zrušeno z věcných důvodů, je zdejší soud vázán rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 10 Afs

186/2017 i v rozsahu věcného posouzení námitek žalobce. Jinými slovy soud dospěl k závěru, že s ohledem na souhlas účastníků s rozhodnutím věci bez jednání je nadbytečné opakovat dokazování, které bylo provedeno v rámci posouzení věci sp. zn. 31Af 7/2015, jelikož spis vedený v citované věci považuje za součást nyní projednávané věci (a z toho důvodu spis také k nyní projednávané věci připojil) a vycházel v tomto rozhodnutí z Nejvyšším správním soudem potvrzených závěrů vyslovených v rozsudku ze dne 26. 4. 2017, které nyní k obsahově shodným námitkám opakuje.

Nesprávné sazební zařazení zboží

19. Žalobce předně opakoval námitky proti nesprávnému sazebnímu zařazení zboží. Stejně jako v případě prvního posouzení věci je výchozím předpisem pro posouzení celé věci nařízení Rady (EHS) č. 2658/87, o celní a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku (dále jen „nařízení o celním sazebníku“). Toto nařízení zavádí na základě Harmonizovaného systému popisu a číselného označování zboží (*Harmonizovaný systém popisu a číselného označování zboží byl zaveden uzavřením Mezinárodní úmluvy o harmonizovaném systému popisu a číselného označování zboží dne 14. 6. 1983 v Bruselu. Společně s protokolem o její změně ze dne 24. 6. 1986 byla schválena jménem Společenství rozhodnutím Rady 87/369/EHS ze dne 7. 4. 1987*) kombinovanou nomenklaturu zboží (dále též KN). Kombinovaná nomenklatura a smluvní celní sazby a doplňkové statistické jednotky jsou uvedeny v příloze I. tohoto nařízení, která je každoročně k 1. lednu daného roku v souladu s přijatými opatřeními v celní oblasti novelizována.
20. V úvodních ustanoveních přílohy I. lze nalézt Všeobecná pravidla pro výklad kombinované nomenklatury (dále též „VPVKN“), která stanoví, že zařazení zboží do kombinované nomenklatury se řídí následujícími zásadami:
 - 1) *Názvy tříd, kapitol a podkapitol jsou pouze orientační; pro právní účely jsou pro zařazení směrodatná znění čísel a příslušných poznámek ke třídám nebo kapitolám a následující ustanovení, pokud znění těchto čísel nebo poznámek nestanoví jinak.*
 - 6) *Zařazení zboží do položek a podpoložek určitého čísla je pro právní účely stanoveno zněním těchto položek a podpoložek a příslušných poznámek k položkám a podpoložkám, jakož i mutatis mutandis výše uvedenými pravidly, přičemž se rozumí, že srovnávány mohou být pouze položky a podpoložky stejné úrovně. Není-li stanoveno jinak, uplatňují se pro účely tohoto pravidla rovněž příslušné poznámky ke třídě a kapitole.* (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2016 ve věci sp. zn. 10 Afs 144/2015).
21. Od počátku je mezi žalobcem a žalovaným sporné o podřazení výrobku ULS7 pod položku 7318 namísto deklarované položky 7326.
22. Položka 7318 zahrnuje šrouby a vruty, svorníky (maticové šrouby), matice, vrtule (do pražců), háky se závitem, nýty, závlačky, příčné klíny, podložky (včetně podložek pružných) a podobné výrobky, ze železa nebo oceli. Podpoložka 7318 22 00 pak, v rámci těchto výrobků bez závitů, zahrnuje ostatní podložky.
23. V položce 7326 jsou zahrnuty ostatní výrobky ze železa nebo oceli. Podpoložka 7326 19 90 pak, v rámci těchto výrobků kovaných nebo ražených (lisovaných), avšak dále neopracovaných, tvoří skupinu ostatních výrobků.

24. K sazebnímu zařazování v rámci kombinované nomenklatury uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 13. 11. 2013, č. j. 2 Afs 85/2012-40, že je nezbytné „bledat (za účelem zajištění právní jistoty a usnadnění kontrol) rozhodující kritérium pro sazební zařazení zboží v objektivních charakteristikách a vlastnostech tohoto zboží, jak jsou definovány zněním položky KN a poznámek k třídám nebo kapitolám [viz např. rozsudky Soudního dvora ze dne 18.7.2007 ve věci *Olicom* (C-142/06), ze dne 20.5.2010 ve věci *Data I/O* (C-370/08) a ze dne 16.12.2010 ve věci *Skoma-Lux s.r.o. v. Celní ředitelství Olomouc* (C-339/09)]. Dalším (objektivním) kritériem pro sazební zařazení je účel použití výrobku, pokud je inherentní tomuto výrobku, což musí být možné posoudit v závislosti na objektivních charakteristikách a vlastnostech zboží [viz rozsudky Soudního dvora ze dne 1.6.1995 ve věci *Thyssen Haniel Logistic* (C-459/93), ze dne 5.4.2001 ve věci *Deutsche Nichimen* (C-201/99) nebo ze dne 8.12.2005 ve věci *Possehl Erzkontor* (C-445/04)]“.
25. Soud s vědomím shora uvedeného již v prvním rozhodnutí přistoupil k hodnocení celního zařazení výrobku ULS7. Mezi účastníky nebyl sporný vzhled, rozměry ani materiál daného výrobku. Z hlediska účelu nebylo mezi účastníky sporné, že se jedná o výrobek, který se vkládá mezi hlavu vrtule do pražce a pružnou svěrku upevňovacího mechanismu železničního kolejového svršku (systém VOSSLOCH).
26. V rámci dokazování během řízení ve věci sp. zn. 31Af 7/2015, jak vyplývá z rozhodnutí v uvedené věci, provedl soud jako důkaz účastnickou výpověď žalobce, ze které však vyvstaly pochybnosti o správnosti závěrů žalovaného stran účelu výrobku ULS7, a následně další listinné důkazy. Předně soud v rámci dokazování ujasnil, v jakém řešení je výrobek ULS7 využíván. K tomu provedl jako důkaz kopii stránek společnosti VOSSLOCH (v angličtině), z nichž bylo k důkazu čteno vyobrazení systému VOSSLOCH W14, dále provedl popis svorky kolejnice (clipu) ve tvaru W, který byl s ohledem na absenci domény odsouhlasen žalobcem a fotografii samotného řešení VOSSLOCH W14, kterou předložil žalobce. Dále soud v rámci dokazování ujasnil, jaká je obecná funkce podložek. K tomu využil volně dostupných studijních materiálů, a to výpisu z publikace *Stroje a zařízení (V., E.) – materiál zpracovaný pro Vysokou školu báňskou – technickou univerzitu v Ostravě*, dále studijní materiál pro Vyšší odbornou školu, střední odbornou školu, střední odborné učiliště Kopřivnice (Š., M.) – *Spoje ve strojírenství*, dále popis šroubového stroje z výukového materiálu vytvořeného v projektu *Inovace oboru Mechatronik pro Zlínský kraj* a konečně i výukový materiál Ing. H. pro učební obor *Opravař zemědělských strojů – popis šroubového spoje*. Knihou *Strojírenství, části strojů (M., K.)* nakladatelství Sobotales (1995) doložil obecný názor na význam technických norem. Soud v návaznosti na uvedené jako důkazy dále četl výpisy z internetových stránek výrobce podložek, společnosti Mekrs.cz (na kterých se společnost jednak vyjadřovala k situacím, kdy je vhodné aplikovat podložky, a dále na nich nabízela své výrobky). V další skupině důkazů soud ujasnil otázky spojené s materiálem, ze kterého je výrobek ULS7 vyroben. Soud provedl jako důkaz výpis z internetových stránek čínských výrobců ohledně výrobků ULS6 a ULS7, a to v angličtině, ze kterých však bez nutnosti překladu vyplývala jednak tvrdost použitého materiálu a jednak druh použité oceli. Obdobně provedl jako důkaz výpis z e-shopu Rothofixing.cz, ze kterého soud zjistil, z jakého materiálu se nabízí podložky na českém trhu. V rámci dokazování na základě čtení tabulek z výpisů nabídek e-shopu (převážně čínských výrobců) pak soud dospěl ke zjištění, že výrobek ULS7 je obvykle vyráběn z oceli Q 235 EN10025 v různých stupních pevnosti.

Jakkoliv tyto listiny byly přístupné toliko v angličtině typologie označení oceli a jejich pevnostních stupňů je srozumitelná bez nutnosti překladu. Dále soud jako důkaz provedl výpis z webových stránek www.totalmateria.com, ze kterých zjistil, že normy na výrobu oceli se liší na celém světě, nejsou unifikované, přičemž na důkaz roztržitelnosti čínských norem provedl jako důkaz výpis z portálu www.standardsportal.org, který sice soud opětovně provedl v angličtině, nicméně byl proveden pouze pro ilustraci, neboť obsahuje tabulky s označením čínských norem. Další skupinou provedených listin byly důkazy týkající se zaměnitelnosti jednotlivých ocelí, což byly tři listinné důkazy v angličtině (agico group, steel grades a phione limited) obsahující tabulky s mezinárodními kódy ocelí a jejich chemickým složením za pomoci označení prvků periodické soustavy prvků, a zprávu EOTA (European Organisation for Technical Assessment) z dubna 2015, č. EAD 200017-00-0302. Účelem těchto listinných důkazů provedených v angličtině bylo pouze prokázat, že jednotlivé druhy konstrukční oceli jsou mezi sebou porovnatelné, a zjistit, které druhy oceli se vzájemně komparují pro účely zaměnitelnosti. Dále provedl soud jako důkaz výpis z webových stránek www.converter.cz k objasnění užívaného označení „HV“ – zkouška tvrdosti dle Vickerse, a výpis z webových stránek www.killich.cz, na kterých jsou uvedeny jednotlivé pevnostní třídy oceli. Dále byly jako důkazy čteny ze správního spisu úřední záznam z 3. 12. 2013 o vyžádání stanoviska č. 4882/2010/010100-22, lodní listy a celní deklarace k dovozu výrobku ULS7 obsahující popis zboží definovaného rozmezím tvrdosti podle HV, dále předložená kupní smlouvu obsahující specifikaci výrobku tvrdostí HV, technický výkres, dle kterého byly výrobky ULS7 pro žalobce vyráběny a kopii závazné informace o sazebním zařazení č. DE21631/11-1 (podložka, která je součástí hřídele).

27. Ve vztahu k *objektivním charakteristikám a vlastnostem zboží* bylo zjištěno, že se v případě výrobku ULS7 (obecně dodávaného) jedná o výrobek kruhové tvaru s vnějším průměrem 50 mm a vnitřním průměrem 25 mm a tloušťkou 4 mm, který je vyroben z uhlíkové oceli válcováním za studena. Pevnost materiálu v tahu je v rozmezí 590-740N/mm², tvrdost je 183-230 HV. V horní části předmětného zboží je vyraženo „Uls7“, v dolní části pak je vyraženo vlevo písmeno „K“ a dvouciferné číslo. Tyto objektivní vlastnosti potvrdil i žalobce s tím, že jím dovážený výrobek je vyráběn na základě technické specifikace (soudu doložené) z ocelí typu S275JR, nebo S355JR, nebo Q235B s tvrdostí 185-312HV.
28. Z provedených důkazů dopěl soud v rozsudku ve věci sp. zn. 31Af 7/2015 k následujícím skutkovým závěrům.
29. Vizualně nejvíce výrobek připomíná tzv. ploché podložky. Konečně i z provedeného dokazování vyplývá, že výrobek bývá standardně označován jako „flat washer“ tedy plochá podložka (pod matici). Ve vztahu k typu podložky provedl soud dokazování výpisy z obchodních nabídek jiných společností nabízejících podložky s tím, že zjistil, že *ploché podložky* se vyrábí v DIN rozměru 500 mm/28 mm/4 mm v tvrdostech 100-140-200-300HV (mekrs.cz).
30. V případě odlišného rozměru soud poukázal na to, že výrobek ULS7 je běžně masově nabízený výrobek na čínských běžně dostupných obchodních serverech typu alibaba.com, tedy soud nepovažuje rozměr odlišný od běžné ploché podložky dle normy DIN za zásadní důvod pro odlišení plochých podložek dle DIN normy a výrobků ULS7. Tvrdost oceli taktéž neodlišuje výrobek ULS7 od běžných plochých podložek, neboť je patrné, že

běžné ploché podložky lze dodat v tvrdosti odpovídající rozpětí HV, které stanovil žalobce v technické specifikaci.

31. V případě materiálu soud zjistil, že typ oceli Q235B, ze které je výrobek ULS7 obvykle vyráběn, je normován (co do složení a vlastností) čínskými normami a je obvykle komparován s ocelí americké normy ASTM A36 a v případě evropských norem pak s konstrukční ocelí typu S235JR (EOTA 2016 – EAD 200017-00-0302). V případě oceli S235JR se jedná o běžnou neušlechtilou konstrukční ocel. Z oceli S235 pak vyrábí podložky např. společnost Rothofixing. V případě oceli Q235B se jedná o jednu z konstrukčních ocelí čínské výroby a nejedná se o nijak specifický materiál. Žalobce v této souvislosti nijak neprokázal, že by se s ohledem na použití oceli Q235B jednalo o výrobek, který by byl svým způsobem jedinečný.
32. Z hlediska rozměrů a použitého materiálu soud i z běžně dostupných materiálů neshledal, že by se jednalo o zcela specifický výrobek.
33. Následně se soud v citovaném rozsudku ve věci sp. zn. 31Af 7/2015 zabýval účelem výrobku ULS7 a dospěl k závěru, že se výrobek vkládá mezi hlavu vrtule do pražce a pružnou svěrku upevňovacího mechanismu železničního kolejového svršku. Odkázal na dokazování z materiálu společnosti VOSSLOCH k systému W14 jako důkaz vyobrazení daného systému, ze kterého vyplývá, že součástí uchycení kolejnice v systému VOSSLOCH je přitlačná svorka z kulatiny ve tvaru W, upevňovací vrtule ve spojení s výrobkem ULS7, gumová patka a hmoždinka v betonovém pražci. Z technického popisu, který žalobce odsouhlasil, vyplývá, že vnější rozměr části pružné svorky, na kterou dosedá výrobek ULS7 je 51 mm. Z detailního fotografického vyobrazení uchycení VOSSLOCH zjistil, že hlava vrtule má menší vnější rozměr, než je vnější šířka výrobku ULS7, který dosedá na celou šířku vnitřní části pružné svorky.
34. Následně se soud s ohledem na zjištěný skutkový stav zabýval účelem podložek ve šroubovém spoji, k čemuž využil výukových materiálů jak pro střední školy a střední odborná učiliště, vyšší odborné školy, tak i materiálu zpracovaného pro Vysokou školu báňskou – technickou univerzitu v Ostravě. Z takto dostupných materiálů soud zjistil, že obecným účelem podložek je mimo jiné rozložení tlaku na větší plochu, případně zajištění rovné, perfektní dosedací plochy. Tento účel vyplývá i z obchodních materiálů společnosti Mekrs.
35. Z rozsudku dále plyne, že z vlastní výpovědi a dalších vyjádření žalobce v průběhu soudního řízení soud dospěl k závěru, že primárním účelem výrobku ULS7 je řešení případného horizontálního nebo vertikálního pohybu hmoždinky, která je vkládána při výrobě do betonového pražce tak, aby vrtule při své délce vždy zajistila dostatečné uchycení pružné svěrky, kterou je k pražci uchycena kolejnice (výpověď žalobce), a dále zajištění ochrany vrtule proti extrémním tlakům a vibracím, které jsou do pružné svorky přenášeny z kolejnice při průjezdu kolejových vozidel. Na základě takto zjištěného skutkového stavu dospěl soud k závěru, že výrobek ULS7 plní funkce běžné podložky, neboť zajišťuje, aby upevňovací vrtule perfektně dosedla na pružnou svorku, a zároveň rozkládá tlak, přičemž podle soudu není rozhodné, jestli tlak směřuje od spojovacího materiálu (šroubu, vrutu, vrtule) na plochu pod hlavou vrtule nebo naopak. Soud

zdůrazňuje, že z detailního vyobrazení systému VOSSLOCH vyplývá, že výrobek ULS7 zajišťuje vytvoření dostatečné plochy k vytvoření tlaku k uchycení pružné svorky systému VOSSLOCH, tedy směřuje i k rozložení přitlačného tlaku od upevňovací vrtule směrem k pružné svorce a následně kolejnici a betonovému pražci.

36. Jak dále vyplývá z citovaného rozsudku krajského soudu účel výrobku ULS7 ho nijak neodlišuje od „běžných“, byť vysoce kvalitních podložek používaných např. v ocelových konstrukcích, kde lze jistě ve šroubových spojích s požadavkem na použití konstrukční oceli očekávat obdobně kvalitní výrobky. Soud nepochybně, že výrobek ULS7 plní určitou konkrétní funkci v konkrétním řešení systému VOSSLOCH. Nicméně to neznamená, že je to výrobek zcela unikátní, jedinečný, rozměry nebo materiálem se zásadně odlišující od jiných obdobných výrobků, nebo že snad plní určitý zcela specifický účel.
37. Soud s ohledem na absenci závazné informace o sazebním zařazení proto v řízení ve věci sp. zn. 31Af 7/2015 posoudil postup žalovaného a celního úřadu na základě aplikace VPVKN a vysvětlivek k HS a KN. Správní orgány s ohledem na nedostatečnost vysvětlivek ke KN správně vycházely především z vysvětlivek k HS. U vysvětlivek k HS i KN je třeba respektovat pravidlo, že v případě, kdy je jejich text v rozporu s kombinovanou nomenklaturou, nelze k vysvětlivkám přihlížet. Vysvětlivky nemohou zužovat dosah znění položek a podpoložek kombinované nomenklatury (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2013, č. j. 2 Afs 85/2012-40). Celní orgány vycházely z vysvětlivky k číslu 7318 odstavec E) (přeložené z originálního znění) tak, že pod příslušnou položku podřadily „*obvykle malé tenké kotouče s kruhovým otvorem ve středu, jež se umísťují mezi matici a jednou z částí, která má být upevněna, aby ji chránily. Mohou být hladké (tzn. obyčejné – pozn. kontrolní skupiny), ozubené, rozštěpené (např. Growerovy pružné podložky), zkřivené, kuželové atd.)*“. V případě vysvětlivek k číslu 7326 je zboží zde spadající charakterizováno jako „*...všechny železné nebo ocelové výrobky zhotovené kováním nebo vysekáváním, řezáním nebo ražením nebo jinými procesy jako například ohýbáním, sestavováním, svařováním, soustružením, frézováním nebo děrováním, jiné než výrobky zahrnuté v předchozích číslech této kapitoly nebo uvedené v poznámce 1 ke třídě XV nebo zahrnuté v kapitole 82 nebo 83 nebo specifitěji uvedené jinde v nomenklatuře.*“ (textace obou vysvětlivek mimochodem nebyla mezi účastníky sporná).
38. Ve shodě s celními orgány soud proto konstatoval, že v případě položky 7326 se jedná o tzv. sběrné číslo, kam je zařazováno zboží, které nelze podřadit pod jinou položku. Celní orgány postupovaly správně tak, že aplikovaly postup vyplývající z VPVKN, kdy je nejprve ověřena možnost sazebního zařazení zboží pod číslo 7318 HS a sazební zařazení pod číslo 7326 HS přichází v úvahu až tehdy, pokud daný výrobek nelze zahrnout pod předchozí čísla kapitoly 73 nebo specifitěji na jiná místa nomenklatury.
39. Shodně jako celní orgány dospěl i soud k závěru, že výrobek ULS7 nelze podřadit pod číslo 7302 HS, neboť specifitější popis zboží je obsažen pod číslem 7318 v rámci podložek [srov. VPVKN, pravidlo 3a)]. Z předcházejících závěrů a zjištění soudu vyplynulo, že výrobek ULS7 je svým účelem podložkou, která svým vzhledem, vlastnostmi i funkčním zaměřením odpovídá účelu svého použití, tedy v uchycení kolejnice, avšak není výrobkem natolik specifickým, aby se nejednalo o podložku. Co se tedy týká sazebního zařazení

předmětného zboží pod kód TARIC 7318, považoval zdejší soud závěry správních orgánů za správné a řádně odůvodněné. Označoval-li žalobce od počátku dovážené výrobky jako „speciální výlisky“, nelze z toho dovozovat, že by pouze z označení vyplýval účel předmětného zboží a následně též i jeho sazební zařazení. Bez ohledu na to, zda lze předmětné zboží označit jako „výlisek“ či „speciální výlisek“, předmětné zboží bylo možné podřadit pod kód TARIC 7318, a to s ohledem na jeho funkční zaměření.

40. K tvrzené jednoúčelovosti dospěl soud k závěru, že ze znění poznámky č. 2 nařízení č. 1006/2011 nelze dovozovat, že by všeobecná a univerzální použitelnost měla být podmínkou pro zařazení zboží do uvedených čísel HS. Nad to, výrobek ULS7 plní svou funkci v určitém konkrétním systému. Bez této podložky by pravděpodobně systém VOSSLOCH W14 nemohl fungovat. Nicméně podle názoru zdejšího soudu to neplatí naopak. Výrobek ULS7 je bezpochyby použitelný i v jiných typech šroubových spojů, kde může bezpochyby plnit funkci ploché podložky, a to i s ohledem na jeho vnější rozměr i tloušťku. Konečně výrobek ULS7 je běžně dostupný ke koupi samostatně, nikoliv nutně jako součást např. přítlačné vrtule systému VOSSLOCH. Dále soud konstatoval, že, jestliže v souvislostech celního zařazení žalobce namítal, že použité vysvětlivky k Harmonizovanému systému nebyly žalobci dány k dispozici, tak za podmínek stanovených v článku 8 Mezinárodní úmluvy o harmonizovaném systému Světová celní organizace pravidelně zveřejňuje vysvětlivky a stanoviska k zařazení zboží přijaté Výborem pro HS, přičemž vždy je třeba vycházet ze znění pro dotčené období. Vysvětlivky k HS, stejně jako vysvětlivky ke KN, musí být v souladu s ustanoveními kombinované nomenklatury a nesmí měnit jejich obsah. Za předpokladu, že jejich znění je v souladu s nařízením o celním sazebníku a jednotlivých položek KN, tyto vysvětlivky jsou legitimním prostředkem pro výklad kombinované nomenklatury. Nemají závaznou právní sílu, ale jsou významným vodítkem pro správné sazební zařazení dováženého zboží (viz např. rozsudek Soudního dvora EU ze dne 19. 2. 2009, C-376/07, ve věci *Kamino International Logistics BV*, body 47 až 50; nebo též rozsudek NSS ze dne 19. 11. 2013, čj. 2 Afs 85/2012-40). Celní orgány by obecně mohly zařadit zboží pod konkrétní TARIC kód i bez vysvětlivek, neboť při rozhodování (poté, co byl zjištěn skutkový stav věci řádně) se již jedná „jen“ o právní hodnocení věci (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2016, č. j. 10 Afs 144/2015-54). Soud proto nepovažoval vysvětlivky k Harmonizovanému sazebníku za důkazní prostředek, ale prostředek výkladu práva, na který postačuje v průběhu řízení, resp. nejpozději v rámci celního zařazení odkázat. Z obsahu správního spisu jasně vyplývá, že vysvětlivky nebyly použity ani jako důkaz, ani jako právní předpisy, nýbrž jako pomůcky pro hodnocení a interpretaci informací o dováženém zboží, které byly získány v průběhu dokazování.
41. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 10 Afs 186/2017 k uvedenému soud v nyní projednávané věci rekapituluje, že NSS konstatoval správné sazební zařazení výrobku (bod 11 rozsudku NSS) i absenci pochybení krajského soudu při provádění důkazů v předcházejícím řízení (bod 16 rozsudku NSS).
42. V nyní podané žalobě zopakoval žalobce pouze ty argumenty, které uvedl již v předcházející žalobě, a proto se soud nemá žádný důvod odchýlit od již dříve zaujatých závěrů a odkazuje na ně.

43. Oproti původní žalobní argumentaci doplnil žalobce v této souvislosti bod, v němž namítl, že žalovaný odmítl provést jakýkoliv žalobcem navržený důkaz k prokázání sazebního zařazení, nenechalo vypracovat odborný posudek, který by jednoznačně a bez dalších pochybností určil správnost sazebního zařazení.
44. Otázku doplnění dokazování zodpověděl Nejvyšší správní soud v rozsudku ve věci sp. zn. 10 Afs 186/2017 v bodu 17 rozsudku, ve kterém uvedl: „*Vlastní tarifní zařazení podložek ULS7 pak není otázkou skutkovou, nýbrž právní. K posouzení této otázky byly oprávněny samotné celní orgány a krajský soud byl oprávněn přezkoumat jejich závěry i bez ustanovení znalce. Z obecného pravidla, podle něž lze v daňovém řízení jako důkazy použít jakékoli podklady, neplyne, že k důkazu musejí být připuštěny jakékoli podklady předkládané účastníkem řízení.*“ Soud má za to, že v předcházejícím řízení dospěly soudy k závěru o správném sazebním zařazení podložek ULS7 na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu. Nelze proto dospět k závěru, že by v dalším řízení byl skutkový stav zjištěn nedostatečně. Žalobce nadto nepřináší žádnou novou argumentaci, která by zvrátila předcházející závěry soudů obou stupňů. Soud proto i tento nový bod, stejně jako celou související argumentaci, shledává jako nedůvodnou.

Porušení dobré víry žalobce

45. V dalším žalobním bodu namítal žalobce opětovně porušení jeho dobré víry spočívající v tom, že sazební zařazení předmětného zboží pod položku 7326 založil na stanovisku Celního ředitelství v Brně ze dne 28. 5. 2010, č. j. 4882/2010-010100-22, a podpůrně též na telefonických potvrzeních zaměstnanců celního úřadu.
46. Předmětné stanovisko není rozhodnutím celních orgánů ani závaznou informací dle čl. 12 celního kodexu. Soud může pouze znovu zopakovat, že pokud chtěl mít žalobce jistotu, jakým způsobem má zboží deklarovat, zejména když sám ho po dlouhou dobu dovážel pod TARIC kódem 7318 a teprve v důsledku přijetí antidumpingového nařízení se rozhodl změnit (po zjištění pravé podstaty jím dováženého zboží) celní zařazení, mohl a měl požádat o vydání závazné informace o sazebním zařazení.
47. Dotčené stanovisko Celního ředitelství v Brně jistě lze považovat za typ formalizovaného úkonu, nicméně z obsahu správního spisu jasně vyplývá, že vycházelo především z popisu zboží tak, jak bylo vymezeno samotným žalobcem v celní deklaraci. Jestliže celní orgány následně při kontrole zboží došly k závěru, že účel použití tak, jak byl deklarován žalobcem a následně v návaznosti na to popsán v předmětném stanovisku, plně neodpovídá účelu zjištěnému v rámci dokazování v průběhu celní kontroly, pak nelze konstatovat, že by byl žalobce v dobré víře ve správnost celního zařazení. Soud zároveň zdůrazňuje, že předmětné stanovisko bylo vydáno pouze pro vnitřní potřeby celního úřadu v rámci komunikace mezi správními orgány. K dotčení dobré víry žalobce, stejně jako jeho legitimního očekávání by bez pochyb mohlo dojít v případě, že by změnil celní orgány svoji praxi stejným typem úkonu a na základě shodného popisu zboží by změnil stanovisko a začaly zařazovat zboží pod jiný TARIC kód. Jestliže ale u žalobce proběhla kontrola, jejíž nedílnou součástí bylo dokazování a hodnocení zboží a která vyústila ve vydání rozhodnutí, je podle soudu zcela legitimní možnost, aby celní orgány dospěly

k jinému závěru o celním zařazení, neboť v opačném případě by jakákoliv kontrola zboží po propuštění postrádala v případě existence neveřejného stanoviska celního úřadu smysl. Je zřejmé, že v souzené věci došlo ke změně celního zařazení po komplexnějším hodnocení dotčeného zboží a za této situace neshledal soud oprávněnou námitku porušení dobré víry žalobce.

48. V případě telefonických konzultací na Celním úřadě Hodonín a potvrzení sazebního zařazení se nejednalo o žádný formalizovaný úkon, který by jakožto aktivní jednání celní orgán zavazoval (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2016, č. j. 2 Afs 124/2016-29, dle kterého *„Za formalizovaný úkon v právě uvedeném smyslu přitom nelze považovat, a tedy celnímu orgánu přičítat, informace poskytnuté pracovníkem celního orgánu ústně, včetně informací poskytnutých telefonem...či informace poskytnuté prostřednictvím velmi neformální e-mailové komunikace...“*).
49. Soud nepovažuje za pochybení, pokud celní orgány nepřipustily jako důkazy žalobcem předložené závazné informace o sazebním zařazení. Podstatné je, že se předložené ZISZ nevztahují na totožné zboží. Lze odkázat i na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2013, č. j. 2 Afs 85/2012-40, dle kterého *„účastník řízení může v rámci řízení o uložení cla zpochybnit uložení cla tím, že jako důkaz předloží ZISZ, která byla vydána v jiném členském státě, jiné osobě pro totožné zboží. Celní orgán musí v řízení o uložení cla k takové závazné informaci přistupovat jako k důkaznímu prostředku...ZISZ, jakožto důkazu, se tak může dovolávat i jiná osoba než oprávněná osoba, na jejíž žádost byla ZISZ vydána...“* V případě, že se nejedná o totožné zboží, mohou ZISZ dokazovat maximálně to, že ne všechny podobné výrobky mají být zařazeny pod stejný TARIC kód. To však žalovaný nijak nezpochybnil, nicméně pro zařazení konkrétního zboží pod určitý TARIC kód je taková informace nevýznamná. Celní orgány se k návrhu na provedení důkazu navrženými ZISZ zabývaly, přičemž zjistily, že žádná ze žalobcem předložených ZISZ se nevztahuje na předmětné zboží a z toho důvodu je nezařadil mezi důkazy.
50. Polemiky o tom, zda výrobky, které na první pohled připomínají podložky, mohou s ohledem na svou jednoúčelovost spadat pod kód TARIC 7326 (žalobce), ev. zda evropská databáze závazných informací o sazebním zařazení zboží obsahuje ZISZ, jež zařazují pod kód TARIC 7318 též výrobky se značně specifickou funkcí (žalovaný) jsou proto dle soudu irelevantní. Podstatné je, že celní orgány nepřipustily jako důkazy ani ZISZ navrhované žalobcem, ani ty, na které poukazoval sám celní úřad, a na předložených ZISZ nezaložily svou argumentaci.
51. Dokument *„Běžná kolej /3. část/“*, vydaným Správou železniční dopravní cesty, o nějž správní orgány opírají svou argumentaci o sazebním zařazení zboží, sloužil v řízení před správními orgány jako důkaz, což vyplývá z protokolu ze dne 6. 1. 2014, č. j. 842-2/2014-530000-51, zejména z přílohy 2 k tomuto protokolu, kde jsou shrnuty jednotlivé důkazní prostředky, ze kterých kontrolní skupina při posouzení sazebního zařazení vycházela. Pod bodem 7 je pak uveden i dokument *„Běžná kolej /3. část/“*, a to včetně veřejně dostupného odkazu ke stažení dokumentu a obsahového shrnutí. Zároveň na tento dokument jako na jeden z důkazních prostředků odkazuje i zpráva o kontrole zboží po propuštění. Z protokolu ze dne 6. 1. 2014 dále vyplývá, že jeho součástí byla i příloha č. 1 obsahující spisový přehled spisu celního úřadu, ze kterého mohl žalobce shledat kdy a pod jakým

číslem jednacím byl dokument „Běžná kolej /3.část/“ do správního spisu zařazen. Z přílohy č. 4 protokolu vyplývá, že žalobce avizoval, že bude nahlížet do spisu a pořídí si z něj kopie.

52. Je tak zřejmé, že žalobce měl možnost se s dokumentem „Běžná kolej /3. část/“ seznámit a bylo pouze na něm, jakou formou tak učiní. Důkazní prostředek před ním zatajen nebyl a ani ze správního spisu nevyplývá, že by mu bylo jakkoliv bráněno poříditi si kopii příslušné části správního spisu. O tom, že byl žalobce s obsahem dokumentu „Běžná kolej /3. část/“ seznámen svědčí jeho argumentace v podání ze dne 24. 1. 2014.
53. Zdejší soud taktéž nepovažuje za relevantní námitku, že žalobce předmětné zboží SŽDC nedodával a že nebyl obeznámen s jeho finálním použitím. Tato skutečnost není pro otázku posouzení účelu použití zboží pro potřeby jeho sazebního zařazení rozhodná. Navíc žalobce sám opakovaně konstatuje, že předmětné zboží je svým jedinečným účelem značně specifické (nikoli všeobecně použitelné) a nelze se tak domnívat, že by žalobce nebyl s finálním účelem použití předmětného zboží srozuměn.
54. Provedený důkaz dokumentem „Běžná kolej /3. část/“ navíc nebyl jediným podkladem pro posouzení sazebního zařazení zboží s ohledem na jeho účel. Z provedeného důkazu nadto nevyplývá, že by sazební zařazení bylo opřeno o formulaci „podložka“ v citovaném materiálu, ale naopak citovaný materiál sloužil pouze k popisu skutkového stavu, tedy užití výrobku ULS7 v uchycení kolejnice prostřednictvím systému VOSSLOCH W14. Soud v tomto postupu celního úřadu neshledal nic nezákonného. Naopak je z celého dokazování zřejmé, že se celní úřad zabýval účelem užití výrobku ULS7 a teprve na základě skutkových zjištění přistoupil k právnímu hodnocení, tedy sazebnímu zařazení zboží pod příslušnou položku.
55. Na základě všeho shora uvedeného má soud jednoznačně za to, že žalobci nesvědčilo legitimní očekávání, že celní úřady budou v jeho případech postupovat jím naznačeným způsobem.
56. Soud v této souvislosti nijak nezpochybňuje, ale zároveň ani nehodnotí tvrzení žalobce, že v případě původně odlišného celního zařazení jednal žalobce vždy v dobré víře, neboť to pro věc není relevantní. Sazební zařazení je právní otázkou, k jejímuž hodnocení má celní orgán přistoupit po provedeném zjištění skutkového stavu, a jedná se tak o objektivizované posouzení určitého zboží celním úřadem. Je proto nepodstatné, zda subjektivně žalobce jednal v dobré víře v to, že zboží deklaruje řádně.
57. Pro věc nepodstatná je otázka prokázání „účelovosti jednání“ žalobce, neboť skutečnost, zda žalobce jednal účelově nebo ne, nezpochybňuje správnost závěrů žalovaného.

Odběr vzorků

58. V případě odběru vzorků uplatnil žalobce taktéž stejné námitky, jako v předchozí žalobě. Opětovně lze proto odkázat na předchozí rozsudek zdejšího soudu, ve kterém byly posuzovány dvě otázky, které měly jednoho společného jmenovatele, a to, že nemohlo dojít k odběru vzorků, jelikož zboží pro účely zkoumání nebylo možno odebrat, neboť zboží bylo již prodáno.

59. Opětovně je třeba posoudit, zda mohl celní úřad vyřadit z důkazních prostředků Protokol o zkoušce ze dne 3. 10. 2013, č. j. 47199/2013-900000-020. V případě tohoto důkazního prostředku soud ze správního spisu ověřil, že dne 24. 9. 2013 proběhl odběr vzorku zboží, který žalobce napadl dne 4. 10. 2013 námitkami, které byly (zjednodušeně) opřeny o tvrzení, že se nejedná o totožné zboží. Jestliže žalobce napadl samotný odběr a celní úřad jeho námitky akceptoval a jasně to odůvodnil v dodatečných platebních výměrech, nevidí soud na tomto postupu nic protizákonného. Paradoxní je, že ve své žalobní námitce se žalobce dovolává použitelnosti stanoviska o sazebním zařazení, vydaného v návaznosti na odběr vzorků, ale zároveň zákonnost toho samého odběru žalobce sám zpochybňuje. Oba úkony jsou ale spojené nádoby. Pokud celní úřad postupoval nezákonně (což nakonec k námitkám žalobce akceptoval), tak nemohl v následném řízení použít jakékoliv výsledky vyplývající z nezákonného odběru vzorků.
60. Druhou otázkou je, zda mohlo dojít k sazebnímu zařazení i bez fyzické kontroly zboží. Již v předcházejícím rozhodnutí odkázal zdejší soud na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 22. 11. 2012, Digitalnet, spojené věci C-320/11, C-330/11, C-382/11 a C-383/11, v němž Soudní dvůr Evropské unie konstatoval, že: „Podle čl. 78 odst. 2 celního kodexu mohou celní orgány po propuštění zboží „kontrolovat obchodní doklady a jiné údaje vztahující se k dovozním nebo vývozním operacím se zbožím nebo k následným obchodním operacím s tímž zbožím“ a mohou rovněž kontrolovat zboží. Z toho plyne, že kontrolu celního prohlášení po propuštění zboží lze provést, aniž celní orgány musí zboží fyzicky kontrolovat. Na tyto otázky je třeba odpovědět, že čl. 78 odst. 2 celního kodexu musí být vykládán v tom smyslu, že kontrola zboží po jeho propuštění a následná změna jeho sazebního zařazení mohou být provedeny na základě písemných dokumentů, aniž celní orgány musí zboží fyzicky kontrolovat.“
61. V případě prodeje zboží, u kterého probíhá kontrola zboží po propuštění, nelze předpokládat, že vždy bude mít kontrolovaná osoba dané zboží k dispozici. Ze správního spisu vyplývá, že dne 24. 9. 2013 při odběru vzorků tehdejší ředitel žalobce Ing. L. F., MBA, jednající na základě zplnomocnění žalobce, do protokolu č. j. 61196-12/2013-530000-51 výslovně prohlásil, že **předmětné zboží již bylo prodáno, nemá je tedy k dispozici**, což fakticky potvrdil i žalobce v písemnosti č. j. 61196-18/2013-530000-51 ze dne 4. 10. 2013 („zboží, které bylo propuštěno do volného oběhu v roce 2011 na základě výše uvedených 15 ks JSD, již společnost Šroubárna Ždánice a.s. nemá k dispozici, neboť ho již prodala třetím osobám.“). Nelze akceptovat takový výklad práva, kdy by byla zmařena možnost kontroly zboží po propuštění jen tím, že zboží bude prodáno dříve, než celní úřad provede kontrolu. Celní úřad tuto situaci nezapříčinil a není žádný důvod, aby žalobce z této situace těžil.
62. K odběru vzorků se ve shora citovaném rozhodnutí vyjádřil taktéž Nejvyšší správní soud, který uvedl, že: „[23] O tom, že odběr vzorků proběhl nestandardně, není mezi stranami sporu: právě proto se celní úřad rozhodl nezařadit protokol o odběru mezi důkazy. Důvod tohoto postupu je ve všech dosud vydaných rozhodnutích jasně vysvětlen (odebráno bylo pouze zboží podobné, současně podložky ULS7 prodávané stěžovatelkou již ona sama neměla k dispozici). Stěžovatelka je nadále „přesvědčena“, že fyzická kontrola zboží je nezbytná, nijak se však nevyjadřuje k rozsudku Soudního dvora EU ve věci C-320/11 (a věcech spojených) Digitalnet,

který byl citován v rozhodnutích žalovaného i krajského soudu a který takový závěr popírá. Ani NSS proto stěžovatelčino přesvědčení nesdílí.“

63. Ze shora uvedených důvodů soud opětovně neshledává námitky žalobce jako důvodné.

Absence antidumpingové ceny a zrušení antidumpingového nařízení

64. Žalobce opětovně namítal, že předmětné zboží nevykazovalo dumpingovou cenu a tato skutečnost má mít za následek nemožnost aplikace Nařízení Rady (ES) č. 91/2009 ze dne 29. 1. 2009, o uložení antidumpingového cla na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky. Stejně jako v předchozím rozhodnutí dospěl zdejší soud k závěru, že ani tato námitka není důvodná. Zdejší soud již v rozhodnutí č. j. 31Af 17/2012–402, které bylo následně potvrzeno rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2014, č. j. 4 Afs 56/2014-35, ve věci jiných dovozů téhož žalobce podrobně rozebral podmínky přijetí nařízení Rady (ES) č. 91/2009 ze dne 29. 1. 2009 a jeho důsledků. Citované rozhodnutí zdejšího soudu je účastníkům známo a je zároveň publikováno na www.nssoud.cz a soud proto na něj pro stručnost odkazuje.
65. Na tomto místě soud zdůrazňuje, že nařízení č. 91/2009 bylo vydáno s ohledem na nařízení Rady (ES) č. 384/96 ze dne 22. 12. 1995 o ochraně před dumpingovými dovozy ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (dále jen „základní nařízení“). Účelem tohoto nařízení je dle odst. 1 jeho preambule stanovit základní pravidla ochrany před dumpingovými dovozy nebo dovozy subvencovaných výrobků ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství.
66. Podle čl. 1 citovaného nařízení se ukládá konečné antidumpingové clo na některé spojovací prostředky ze železa nebo oceli, jiné než z nerezavějící oceli, tj. vruty do dřeva (kromě vrtulí do pražců), závitořezné šrouby, ostatní šrouby a svorníky s hlavou (též s jejich maticemi nebo podložkami, ale kromě šroubů soustružených z tyčí, prutů, profilů nebo drátů, o plném průřezu, s tloušťkou dřívku nepřesahující 6 mm a kromě šroubů a svorníků pro upevňování konstrukčních materiálů železničních tratí) a podložky pocházející z Čínské lidové republiky, kódů KN 73181290, 73181491, 73181499, 73181559, 73181569, 73181581, 73181589, ex73181590, ex73182100 a ex73182200 (kódy TARIC 7318159019, 7318159069, 7318159089, 7318210029, 7318210099, 7318220029 a 7318220099).
67. Citované ustanovení platilo pro dané zboží absolutně a není na celních orgánech členského státu zkoumat, zda zboží vykazovalo dumpingovou cenu, případně jinak splňovalo podmínky, pro které došlo k vydání citovaného nařízení. Tyto skutečnosti byly posuzovány Evropským společenstvím v rámci přípravy nařízení a v následném řízení nemohou být důvodem pro neuložení antidumpingového cla. Jediným způsobným prostředkem ochrany před uložení antidumpingového cla je postup dle čl. 2 citovaného nařízení, a to možnost i po ukončení šetření Komise požádat o vynětí z těchto antidumpingových opatření, s tím, že Komise po konzultaci s poradním výborem rozhodne, že dovoz prováděný společnostmi, které neobcházejí antidumpingová opatření uložená základním nařízením, je osvobozen od rozšířeného cla uvaleného čl. 1 prováděcího nařízení.

68. S hodnocením námitky absence antidumpingové ceny úzce souvisí i hodnocení námitky, že zrušením antidumpingového nařízení nařízením Komise č. 2016/278 se stala napadená rozhodnutí, kterými bylo doměřeno i antidumpingové clo žalobci, nezákonnými. Ani tuto námitku soud nehledal jako důvodnou. Zrušení konečného antidumpingového nařízení nemá vliv na již uložená antidumpingová cla.
69. Podle čl. 1 Nařízení komise se konečné antidumpingové clo na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli, jiných než z nerezavějící oceli, tj. vrtů do dřeva (kromě vrtulí do pražců), závitořezných šroubů, ostatních šroubů a svorníků s hlavou (též s jejich maticemi nebo podložkami, ale kromě šroubů soustružených z tyčí, prutů, profilů nebo z drátů, o plném průřezu, s tloušťkou dřívku nepřesahující 6 mm a kromě šroubů a svorníků pro upevňování konstrukčních materiálů železničních tratí) a podložek, v současnosti kódů KN 7318 12 90, 7318 14 91, 7318 14 99, 7318 15 59, 7318 15 69, 7318 15 81, 7318 15 89, ex 7318 15 90, ex 7318 21 00 a ex 7318 22 00 (kódy TARIC 7318159021, 7318159029, 7318159071, 7318159079, 7318159091, 7318159098, 7318210031, 7318210039, 7318210095, 7318210098, 7318220031, 7318220039, 7318220095 a 7318220098) a pocházejících z Čínské lidové republiky, rozšířené na dovoz zasílaný z Malajsie bez ohledu na to, zda je u něj deklarován původ z Malajsie, zrušuje a řízení týkající se tohoto dovozu se zastavuje.
70. Podle čl. 2 Nařízení Komise nabývá zrušení antidumpingového cla uvedeného v článku 1 účinku dnem vstupu tohoto nařízení v platnost a není základem pro vrácení cla vybraného před tímto datem.
71. Z citovaného čl. 2 Nařízení Komise jasně vyplývá nedůvodnost uvedené žalobní námitky. Samotná zpráva WTO týkající se hodnocení antidumpingového cla ve vztahu k závazkům, které vyplývají Evropské unii z antidumpingové dohody WTO a dohody GATT 1994, není přímým pramenem práva a vyplývá z ní pouze pokyn, aby orgán pro řešení sporů WTO vyzval Evropskou unii, aby svá opatření, u nichž byl konstatován rozpor s antidumpingovou dohodou, uvedla do souladu se závazky, které jí z uvedené dohody plynou.
72. Důvodem pro zrušení antidumpingových cel je až nařízení Komise. V případě, že ale Komise rozhodla, že nařízení není důvodem pro vrácení cla uloženého a vybraného před účinností zrušovacího nařízení, nemůže být zrušovací nařízení samo o sobě titulem pro vrácení vybraného cla, neboť zrušovací nařízení je účinné toliko do budoucna a právní základ pro výběr cla zpětně zrušen nebyl.
73. Lze opětovně odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 10 Afs 186/2017, dle kterého: „[32] Otázkou, zda při vydávání antidumpingových nařízení porušila Rada EU své závazky z práva WTO, a tím i Smlouvu o fungování Evropské unie, se již NSS opakovaně zabýval (z poslední doby např. rozsudek ze dne 7. 1. 2019, čj. 8 Afs 19/2017-41, nebo ze dne 13. 2. 2019, čj. 5 Afs 57/2018-40). Poukázal přitom na rozsudek Soudního dvora EU ze dne 18. 10. 2018 ve věci C-207/17 *Rotho Blaas*. Soudní dvůr v této věci uvedl, že neodhalil nic, čím by mohla být dotčena platnost nařízení č. 91/2009 a k němu vydaných prováděcích nařízení Rady a Komise. Rozhodnutí orgánu WTO pro řešení sporů, z něž je patrný nesoulad postupu vedoucího k zavedení konečného antidumpingového cla s antidumpingovou dohodou, a

tedy i s čl. VI GATT, je z hlediska platnosti nařízení č. 91/2009 irelevantní. Z tohoto závěru plyne, že ani zrušení konečného antidumpingového cla nařízením č. 2016/278 není důvodem neplatnosti nařízení č. 91/2009.“

74. V nyní podané žalobě navrhoval žalobce položení předběžné otázky Soudnímu dvoru EU ohledně platnosti nařízení č. 91/2009 a účinků nařízení Komise č. 2016/278 na napadená rozhodnutí. Tato otázka byla mimo jiné posouzena Nejvyšším správním soudem a zdejší soud se s tímto posouzením ztotožňuje. Zároveň ve shodě s vyjádřením žalovaného ze dne 3. 4. 2020 odkazuje na str. 19 uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu a na rozsudek Soudního dvora EU ze dne 18. 10. 2018 ve věci sp. zn. C-207/17.
75. V citované věci C-207/17 byly Soudnímu dvoru EU položeny předběžné otázky: „1) Jsou nařízení [...] č. 91/2009 [...], [s] prováděcím nařízením [...] č. 924/2012 [...], [a] prováděcí nařízení [...] 2015/519 [...] neplatná/protiprávní/neslučitelná s článkem VI GATT z roku 1994 a s rozhodnutím OŘS ze dne 28. července 2011?
76. 2) Pokud bude rozhodnuto o neplatnosti/protiprávnosti/neslučitelnosti nařízení (ES) č. 91/2009 o uložení antidumpingového cla a s ním souvisejících prováděcích nařízení č. 924/2012 a 2015/519, má zrušení antidumpingového cla uloženého na základě sporných opatření právní účinky od okamžiku vstupu zrušovacího nařízení v platnost, nebo ode dne vstupu sporného opatření, tj. nařízení (ES) č. 91/2009, v platnost?“
77. Soudní dvůr EU ve věci rozhodl tak, že „Přezkum první otázky neodhalil nic, čím by mohla být dotčena platnost nařízení Rady (ES) č. 91/2009 ze dne 26. ledna 2009 o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky, prováděcího nařízení Rady (EU) č. 924/2012 ze dne 4. října 2012, kterým se mění nařízení (ES) č. 91/2009 nebo prováděcího nařízení Komise (EU) 2015/519 ze dne 26. března 2015 o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky, rozšířeného na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli zasílaných z Malajsie bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Malajsie, na základě přezkumu opatření před pozbytím platnosti podle čl. 11 odst. 2 nařízení (ES) č. 1225/2009.“ Druhou předběžnou otázkou se proto ani nezabýval.
78. S ohledem na uvedené dospěl zdejší soud k závěru, že není důvod pokládat předběžnou otázkou Soudnímu dvoru EU tak, jak navrhoval žalobce.

Postup celního úřadu v rozporu s ustanovení § 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu

79. Stejně jako v předcházejícím rozhodnutí ani nyní soud nedospěl k závěru, že by celní úřad nebo žalovaný postupoval v rozporu s ustanovením čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu. Podstata citovaného ustanovení je založena na kumulativním splnění všech podmínek uvedených v citovaném ustanovení.
80. Podle ustanovení čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu se s výjimkou případů uvedených v čl. 217 odst. 1 druhém a třetím pododstavci dodatečné zaúčtování neprovede, pokud částka cla dlužného ze zákona nebyla zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů, kterou nemohla osoba povinná zaplatit clo rozumným způsobem zjistit, pokud

tato osoba jednala v dobré víře a dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se celního prohlášení. Osoba povinná zaplatit clo se může odvolat na dobrou víru, pokud je schopna prokázat, že v období dotyčných obchodních operací jednala s náležitou péčí, aby zajistila splnění všech podmínek pro preferenční zacházení.

81. Podmínky pro nezaúčtování cla jsou: 1) clo bylo vybráno následkem chyby ze strany celních orgánů, 2) tato chyba, které se dopustily celní orgány, nemohla být osobou povinnou zaplatit clo jednajícím v dobré víře přiměřeným způsobem zjištěna, a 3) poškozená osoba dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se jejího celního prohlášení.
82. Zdejší soud při vědomí si judikatury Soudního dvora Evropské unie (rozsudek ze dne 1. 4. 1993 ve věci *Hewlett Packard France sp. zn. C-250/91*) i Nejvyššího správního soudu (ze dne 30. 7. 2008 ve věci sp. zn. 1 Afs 27/2008) přistoupil k hodnocení splnění první podmínky uvedeného ustanovení restriktivně.
83. Z obsahu správního spisu vyplývá, že to byl žalobce, kdo uváděl v jednotlivých celních prohlášeních údaje, které vedly k tomu, že antidumpingové clo nebylo zaúčtováno ve správné výši. Jak případně uvedl žalovaný ve vyjádření k žalobě, tak v dotčených celních prohlášeních žalobce uvedl pouze obecný popis „speciální výlisek z oceli“. Z přiložené obchodní faktury pak bylo možné zjistit jeho rozměry a černobílé vyobrazení.
84. Nic, ve vztahu k naplnění podmínek čl. 220 celního kodexu, nevyplývá ani z toho, že celní orgány v průběhu dovozu „chybu“ ve vyměření antidumpingového cla neshledaly, jelikož docházelo pouze k ověření popisů uvedených v celních deklaracích. Z předmětných popisů totiž nevyplývá žádný popis *funkce* výrobku ULS7, který bylo možno zjistit až v průběhu kontroly zboží po propuštění.
85. Podle soudu proto není naplněna podmínka pasivity celních orgánů ve smyslu rozsudku Soudního dvora EU ve věci *Hewlett Packard*. Žalovaný případně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 27/2008-96 ze dne 30. 8. 2008 a rozsudek č. j. 1 Afs 16/2006-120 ze dne 27. 9. 2006 („*celní orgány totiž „nemohou v případě každého jednotlivého dovozu vždy důkladně přezkoumávat správnost zařazení zboží do podpoložky celního sazebníku ještě předtím, než rozhodnou o propuštění do navrhovaného celního režimu. Takový přístup by zcela jistě vedl k zahlcení celních orgánů, a tím i ke značnému a zcela nepřijatelnému prodloužení doby čekání na propuštění zboží do příslušného režimu; sotva lze usuzovat, že by tato výrazná překážka obchodování s dováženým zbožím mohla být v zájmu dovozců, a že by tedy mohla být vyvážena jistotou, že otázkou celního zařazení zboží se již celní orgány v budoucnu zabývat nebudou. Spravedlivou rovnováhu lze naopak vidět v tom, že celní orgány relativně rychle propustí zboží do navrhovaného režimu, aniž by přitom rozhodly o zařazení zboží do podpoložky celního sazebníku a aniž by se tím zbavovaly možnosti správnost tohoto zařazení následně zkontrolovat postupem podle § 127 celního zákona.“*“).
86. Zároveň soud k první podmínce citovaného ustanovení považuje za vhodné zdůraznit to, co uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 7. 2008, č. j. 1 Afs 27/2008-96, a to, že „*Podmínkou toho, aby částka cla dlužného ze zákona nebyla pro účely čl. 220 odst. 2 písm. b) Celního kodexu Společenství zaúčtována, je to, že celní prohlášení musí obsahovat všechny faktické jednotlivosti nezbytné pro aplikaci relevantních norem, takže jakákoliv následná*

kontrola ze strany celních orgánů již nemohla najít jakákoliv nová fakta (rozsudek ESD ze dne 22. 10. 1987, Foto-Frost, 341/85, Recueil, s. 4199, bod 24). To znamená, že možná pasivita celního orgánu může odůvodnit splnění první podmínky čl. 220 odst. 2 písm. b) Celního kodexu Společenství za situace velkého množství dovozů stejného zboží během dlouhého časového období, pokud zůstaly celní orgány v nečinnosti, jakkoliv celní prohlášení předložené povinnou osobou byla kompletní a poskytovala výslovně takový popis zboží se zřetelem na relevantní nomenklaturu, že by bylo možno bez dalšího odhalit jeho nesprávné sazební zařazení (rozsudek ESD ze dne 1. 4. 1993, Hewlett Packard France, C-250/91, Recueil, s. I-1819, body 20 a 21). O chybu na straně celních orgánů však v žádném případě nemůže jít, pokud tato vznikla v důsledku nesprávných informací poskytnutých deklarantem nebo jeho zástupcem, kteréžto informace neměl celní orgán povinnost kontrolovat (viz shora cit. rozsudek Mecanarte, bod 24).“

87. V souzené věci je patrné, že údaje uvedené deklarantem v celním prohlášení nebyly natolik přesné, aby následná kontrola ze strany celních orgánů již nemohla najít jakákoliv nová fakta, o čemž svědčí žalobou napadená rozhodnutí, jakož i závěry zdejšího soudu ohledně celního zařazení. Údaje uvedené žalobcem totiž umožňovaly jak sazební zařazení pod položku 7318 i pod položku 7326 a teprve až v průběhu následné kontroly bylo možné zjistit správné sazební zařazení zboží.
88. Soud proto nemá splněnou první z podmínek čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu.
89. Podle názoru zdejšího soudu není splněna ani druhá podmínka. Z vlastních vyjádření žalobce a jeho výpovědi v průběhu soudního jednání jasně vyplývá, že žalobce nejprve proclíval výrobek ULS7 v TARIC kódu 7318 a teprve po přijetí antidumpingových nařízení začal totožné zboží proclívat pod TARIC kódem 7326. Soud již výše konstatoval, že žalobce v této situaci mohl požádat o vydání ZISZ, což neučinil. ZISZ nelze ztotožnit se stanoviskem Celního ředitelství Brno ze dne 28. 5. 2010, č. j. 4882/2010-010100-22, ani s telefonickými potvrzeními zaměstnanců celního úřadu. V této souvislosti soud již výše odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2016, č. j. 2 Afs 124/2016-29. Žalovaný v této souvislosti případně odkazuje i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2008, č. j. 1 Afs 27/2008-96 (*„pokud stěžovatelka jako profesionální obchodník hodlala dovážet zboží po delší časové období a ve větším množství, a současně si nebyla jista sazebním zařazením zboží (což se zdá pravděpodobným již jen proto, že sama stěžovatelka správnost celního zařazení neformálně diskutovala s pracovníky celního orgánu, jak opakovaně stěžovatelka sama uvádí), řádná péče stěžovatelky jako předpoklad pro aplikaci druhé podmínky čl. 220 odst. 2 písm. b) mohla spočívat právě v pořízení závazné informace; dobré víry by se mohla stěžovatelka dovolávat např. tehdy, pokud by na základě této informace jednala a celní orgány by následně zjistily, že závěry z této informace vyplývající jsou chybné.“*).
90. Soud neshledal naplnění ani druhé z uvedených podmínek.
91. Konečně naplnění třetí podmínky nelze dovozovat proto, že označení předmětného zboží v celním prohlášení jako „speciální výlisek z oceli“ sice obecně je dostačující, avšak takový popis ani ve spojení s údaji uvedenými na faktuře nebyl s to založit představu o hlavní funkci předmětného zboží.

92. Aplikací čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu se zabýval Nejvyšší správní soud v bodech [26]-[29] kasačního rozsudku a shledal uvedené závěry zdejšího soudu jako správné. Zdejší soud proto nemá důvod na těchto závěrech cokoli měnit a uplatněné žalobní námitky shledal opět nedůvodné.

Okolnosti vydání zajišťovacího příkazu, zákonnost zajišťovacího příkazu č. j. 13174/2014-530000-11 ze dne 23. 1. 2014

93. Námitka nesprávného úředního postupu při vydání citovaného zajišťovacího příkazu opětovně není pro nyní posuzovanou věc relevantním žalobní námitkou. Jedná se o samostatné rozhodnutí, proti kterému mohl žalobce brojít za splnění zákonných podmínek samostatnými opravnými prostředky, vč. případné žaloby ve správním soudnictví. Samotné vydání zmiňovaného rozhodnutí nemá žádný vliv na zákonnost nyní napadených rozhodnutí.
94. Stejně tak okolnosti, za kterých byl vydán zajišťovací příkaz, nepovažuje soud za skutečnosti, které by měly vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí ani na správnost sazebního zařazení výrobku ULS7.
95. Shodně se k této otázce vyjádřil i Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku, srov. proto bod „[25] Dále stěžovatelka v této části kasační stížnosti zopakovala své výhrady proti zajišťovacímu příkazu, který však nebyl předmětem řízení o žalobě a nemůže být ani předmětem úvah Nejvyššího správního soudu. Konečně k námitce týkající se stěžovatelčina správního deliktu žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že vina za správní delikt byla vyslovena rozhodnutím celního úřadu, proti němuž se stěžovatelka sice odvolala, ale odvolání poté vzala zpět. Na to stěžovatelka již nereagovala. NSS proto nerozumí tomu, proč stěžovatelka svůj správní delikt popírá.“
96. Tato námitka je proto i nyní nedůvodná.

Nezákonný postup předsedy kontrolní skupiny dne 18. 12. 2013

97. V případě námitek proti postupu předsedy kontrolní skupiny dne 18. 12. 2013 žalobce netvrdil žádný konkrétní dopad tohoto jednání do práv žalobce s výjimkou tvrzené podjatosti vedoucího kontrolní skupiny. Žalobce brojil proti podjatosti prostředky ochrany, které mu nabízí daňový řád. O námitce podjatosti bylo celními orgány řádně rozhodnuto.
98. V žalobě žalobce nepřednesl žádné nové skutečnosti ani argumenty oproti odvolání proti prvostupňovým rozhodnutím. Veškeré námitky v této souvislosti byly vypořádány žalovaným a soud na toto odůvodnění odkazuje.
99. Podle § 71 odst. 1 písm. d) musí žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné.
100. Z žalobního bodu není patrné, jaký konkrétní dopad do práv žalobce mělo mít jednání vedoucího kontrolní skupiny a není ani patrné, z jakých důvodů považuje žalobce

rozhodnutí Celního úřadu pro Jihomoravský kraj ze dne 3. 1. 2014, č. j. 842/2014-530000-51, kterým bylo rozhodnuto o námitce podjatosti, za nezákonné. Nebyly tak naplněny zákonné podmínky pro to, aby se soud mohl žalobní námitkou zabývat.

IV. Shrnutí a náklady řízení

101. Po posouzení jednotlivých žalobních bodů shledal soud rozhodnutí žalovaného jako zákonné a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem naopak za nedůvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.
102. Výroky o nákladech řízení mají oporu v § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 14. prosince 2021

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu